

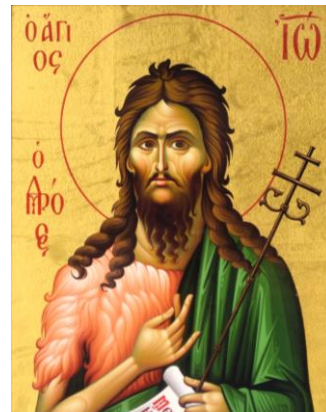
În fiecare ceas, în fiecare clipă trebuie să ne așteptăm Mirele, Care va veni pe neașteptate – iar pentru asta trebuie să pecetluim fiecare ceas, fiecare clipă cu o lucrare vrednică de Cer, de Biserica și de Mire, Care este Fiul lui Dumnezeu.

Iată cât de prețios este timpul, cât de prețios este chiar și un minut din el!

(Sfântul Inochentie al Penzei, Viața care duce la Cer. Învățăturile unui sfânt tânăr, Editura Sophia, 2012)

Botezul Înaintemergătorului – chipul pocăinței în toți vecii

Pentru ca nu cumva omenirea, îngreuiată cum era de păcat, să nu poată recunoaște pe Mântuitorul Care a venit la ea, l-a trimis pe Înaintemergătorul Ioan, pe îngerul Lui, ca să gătească în pustie calea dinaintea Lui și să propovăduiască botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor. Așadar acest mare scop căutat cere curăția, fiindcă împlinirea lui fără aceasta este cu neputință. Din pricina acestei necesități absolute, Mântuitorul a trimis pe îngerul lui înaintea feței Lui, ca să propovăduiască pocăința spre iertarea păcatelor și să curățe prin apa botezului pocăinței pe cei care aveau să primească pe Mântuitorul. (...) Harul Duhului, pentru a-l mântui pe om trebuie să îl găsească pe el curat, ca să se odihnească peste el, fiindcă nu este vorba despre simpla slobozire din robia diavolului, ci despre împăcarea și împrietenirea cu Dumnezeu. (...). Este vorba despre îndumnezeirea omului.

Sf. Ioan Botezătorul,
icoană

De aceea se cuvenea ca omul, aflat sub blestem din pricina păcatului, să intre în contact cu Sfântul Dumnezeu, dar mai întâi să lepede calea înșelată, să se pocăiască pentru viața lui păcătoasă, să se întoarcă la Dumnezeu și să primească de la El iertare pentru păcatele lui.

Propovăduirea lui Ioan era necesară pentru a pregăti iertarea păcatelor.

Botezul lui Ioan era arvuna iertării lor, fiindcă iertarea păcatelor este fapta dumnezeiescului har și numai Dumnezeu poate ierta păcatele. De aceea pentru sfințirea omului se cere pocăința, întoarcerea către Dumnezeu, botezul pocăinței, apa curățitoare pentru sufletul întinat și pentru trup.

Așadar, se cere dispoziția liberă a omului, se cere acordul lui, care să vină din propriul impuls, se cere dorința de întoarcere, *metánoia*, se cere intrarea în baia nașterii din nou, pentru ca prin aceasta să se curețe, să se sfințească și să se mântuiască. Iată pricina pentru care harul nu mântuiește, „oricât ar fi el de har”, fără libera dispoziție a omului. Drept aceea sunt date îndemnurile pentru pregătire. Căci este cu neputință ca cineva să se mântuiască, dacă nu se va curăța prin pocăință, prin baia ei curățitoare pentru a dobândi iertarea păcatelor lui și astfel să

să fie sfințit și să se împrietenească cu Dumnezeu.

Botezul pocăinței al Înaintemergătorului este și va fi chipul pocăinței în toți vecii și învață pe toți că este cu neputință comuniunea cu Dumnezeu cât timp cel ce păcătuiește rămâne în păcat, fiindcă este dator să se întoarcă la Domnul Dumnezeu lui, să se îngrijească de păcatele pe care le-a făcut și trebuie să primească baia curățitoare a lacrimilor, această arvună a iertării păcatelor de către Dumnezeu, fiindcă „acolo unde este duhul pocăinței, acolo e limpede că se lucrează nimicirea oricărui păcat și pieirea blestemăților diavoli” zice Sfântul Nil.

Dar, de vreme ce, pe de o parte, din pricina neputinței morale, sau mai degrabă din pricina nepăsării, omul de multe ori cade în diferite păcate prin care își primejduiește mântuirea, iar pe de altă parte, fiindcă pocăința este absolut necesară pentru mântuire, trebuie să nu cheltuim timpul ce ni s-a dat, ci să ne grăbim spre pocăință, ca nu cumva, dacă tot amânăm pocăința, patima să facă sufletul de nevindecat.

(Sfântul Nectarie de la Eghina, Zece cuvântări bisericești la Postul Mare. Despre îngrijirea sufletului, Editura Doxologia, Iași, 2015)